

HƠI THỞ VIỆT NAM

(Đề tưởng niệm Trung Tá Cảnh Sát Long, người đã tự sát dưới chân tượng đài Thủy Quân Lục Chiến tại Sài Gòn sáng ngày 30-4-1975)

Trần Trung Đạo

Trên đám cỏ này là nơi anh đã nằm
Trên nắm đất này là nơi máu anh đã nhỏ
Đất vẫn một màu nâu
Cỏ vẫn một màu xanh muôn thuở
Mặt trời mỗi sớm vẫn rọi vào làm lóng lánh
những giọt sương
Như đôi mắt sáng của anh
Lần cuối cùng ngửa mặt nhìn tổ quốc yêu thương
Dưới chân tượng đài Thủy Quân Lục Chiến.

Trung Tá Long!

Họ của anh là gì vẫn chưa ai biết
Có phải là Ngô, Đinh, Lý, Trần hay Lê, Nguyễn... Văn Long?

Không, tên của anh đã bắt đầu

Từ ở núi, ở rừng, ở biển, ở sông

Ở những câu chuyện thần tiên mẹ thường hay kể

Từ thuở Cha Lạc Long dặt năm mươi con xuống bể

Mẹ Âu Cơ dặt một nửa lên ngàn

Từ thuở bầy chim Lạc chấp cánh bay về

vùng nắng ấm phương Nam

Xây tổ bên sông Hồng, sông Cửu

Tên của anh đã bắt đầu khi con rồng Việt Nam

phun lửa đốt rừng dựng nên bờ cõi

Truyền vào lồng ngực anh hơi thở vào đời

Hơi thở Việt Nam hòa trong anh suốt thuở làm người

Sáng ba mươi anh trở về với mẹ

Hồn anh bay giữa trời quê hương

Một màu tang quạnh quẽ

Tổ quốc nghiêng mình tiễn biệt một người con.

Lòng anh đau khi nghe tiếng chiếc xe tăng

Đang nghiền nát Sài Gòn

Hy vọng chết dưới mỗi lần xích sắt

Viên đạn Nga bắn vào tim nước Việt

Lưỡi lê Tàu đâm thủng ngực dân Nam

Ôi ! có bao giờ trong suốt bốn nghìn năm

Mà đất trời quê hương ta buồn như hôm ấy

Những mẹ, những cha, những cụ già, em bé

Ngơ ngác nhìn nhau, sợ hãi, kinh hoàng.

Một chế độ vừa bắt đầu

Bằng hận thù, khủng bố, lâm than

Bằng tiếng xích T54 đay nghiến hồn dân tộc

Xé nát lòng anh bao hờn căm và tủi nhục

Anh đã chọn cho mình một cách chết quang vinh.

Anh ngã xuống giữa Sài Gòn không để lại đủ họ tên

Nhưng lịch sử nghìn năm sau vẫn nhớ.

Trung Tá Long!

Mây vẫn bay trên đầu anh mỗi chiều, mỗi sớm

Mặt trời mọc mỗi ngày làm lóng lánh giọt sương mai

Như nước mắt mẹ già nhỏ xuống xác con trai

Như ánh mắt chị nhìn chồng trong giờ vĩnh biệt

Đất vẫn một màu nâu đậm đà như tình người dân Việt

Nơi anh nằm hoa cỏ vẫn xanh tươi.

Máu anh rơi để làm đẹp cuộc đời

Tô thăm đường các em sẽ đến

Các em là thuyền nhờ có anh là bến

Trong cuộc hải hành này anh là ngọn hải đăng soi

Đường tự do dù còn lắm chông gai

Nhưng đã có anh mang niềm tin đi trước

Cám ơn anh, người con yêu đất nước

Đã truyền lại cho muôn đời hơi thở Việt Nam.